

[Alfred Bøgh.]

gaver, vi skal have, dels og især kender vi ikke den refusionsordning, der vil blive fremtidens."

Jeg sagde før, at det er helt åbenbart, at der bliver megen forskel på kommunernes fremtidige bæreevne. Der kan være mindre tæt befolkede kommuner, der udmærket kunne tænke sig at slutte sig sammen og danne en udmærket enhed, men frygter for, at de så bliver så svage, at de ikke evner at løse opgaverne på samme måde som de helt store bysamfund, der slutter sig sammen. Derfor bider det ene problem det andet i halen. Af den grund tror jeg det ville være meget nyttigt, hvis man kunne løfte sløret noget mere, end sket er her, for de fremtidige refusionssystemer. Selvfølgelig er jeg helt enig med ministeren i, at man aldrig skal udligne fuldt ud; det ville være helt urimeligt, og det ville være at gå imod hele det kommunale selvstyres grundvold og principper. Er der en kommune, der vil være fremskridtsvenlig og tage opgaver op, ja, så må dens borgere også finde sig i, at skatterne stiger; på det grundlag har vi i virkeligheden haft en rig udvikling i vort samfund. En fuldstændig ensretning tror jeg ikke er nogens tanke, det er i hvert fald ikke min.

Men udviklingen skrider frem, og som jeg nævnte i mit første indlæg, bliver forskellene større. Derfor må der efter min opfattelse nye metoder til. Ved de refusionssystemer, vi har, har det hidtil været en del af kriteriet, at en kommunes grundværdier indgik med en betragtelig andel ved fordelingen. Det er åbenbart forældet; her må man sikkert finde frem til helt nye former for tilskud. Jeg vil tro, at en bloc-tilskuddet — måske beregnet på samme måde, som man hidtil har beregnet vejrefusionerne på, idet man jo søger at tage hensyn til kommunens bæreevne, dens indbyggerantal, dens nødvendige opgaver og de udgifter, som er forbundet dermed — vil give et sikrere grundlag end det, vi har haft hidtil. Men jeg forstår af svaret, at

på dette område bliver der ikke løftet noget af sløret for det, man har arbejdet med hidtil.

Det er længe, man har siddet med det, det er længe, man har arbejdet med disse problemer. Jeg forstår, at man nok har lavet nogle tabeller over det, der hidtil er sket; men nogle synes med hensyn til fremtiden synes jeg i hvert fald ikke der var meget af i ministerens svar.

Jeg takker for svaret vedrørende de vanskeligst stillede kommuner i den øjeblikkelige situation. Jeg forstår, at indenrigsministeren og finansministeren er indgået i et vist samarbejde, og jeg er glad for, at ministeren med hensyn til dette punkt er enig med mig i, at der er kommuner, der er i så store vanskeligheder, at det vil være nødvendigt at prøve at hjælpe — og der er fortilfælde for, at en bloc-tilskud kan være en udmærket hjælp, bare man sørger for, at de kommer de rigtige kommuner til gode. Ministeren er sikkert klar over, at for et år tilbage, da vi havde en noget lignende ordning, måtte man undre sig, hvis man kiggede på listen over de kommuner, der fik tilskud, og sammenholdt det med, hvilke kommuner der ikke fik noget. Jeg håber, at ministeren må finde frem til en løsning, der i hvert fald virker mere rimelig, end det gjorde dengang.

Herløv Larsen: Indledningsvis vil jeg erklære mig helt enig med forespørgerne i, at opgave- og byrdefordelingen er vigtig, og at det helt sikkert er et spørgsmål, som drøftes meget i kommunalbestyrelserne. Mange af vore kommuner og amter vil gerne på den ene eller den anden måde vide lidt om den fremtidige byrde- og opgavefordeling, og vi kan vel nok sige, at den vil få stor betydning for kommunernes fremtidige muligheder og økonomiske bæreevne.

Nu er det jo ikke noget nyt, hvad forespørgerne her rejser. Jeg gør opmærksom på, at jeg ved første behandling af styrelseslovforslaget den 10. oktober 1967 — Folketings-tidende 1967-68, sp. 334 — direkte spurgte